

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7Csp/46/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201053
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8220201053.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Romanom Lajošom v spore žalobkyne: W. K., E.. XX.X.XXXX, L.D. XXX/XX, XXX XX I., zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, o zaplatenie primeraného zadosťučinenia 866,46 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 250,- Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcom rozsahu žalobu z a m i e t a .
- III. Žalobkyňi voči žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu 10.6.2020 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 844,48 Eur predstavujúcej primerané finančné zadosťučinenie a náhrady trov konania.
2. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní, vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7Csp/14/2018 sa domáhala určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vydania bezdôvodného obohatenia, pričom v označenom konaní bola úspešná, keď súd žalobe rozsudkom sp. zn. 7Csp/14/2018 z 27.2.2019, ktorý sa stal právoplatný 25.4.2019 vyhovel. Za porušenie spotrebiteľských práv judikovaných označeným súdnym rozhodnutím si uplatnila satisfakciu v podobe primeraného zadosťučinenia z dôvodu, že svoje práva si musela brániť podaním skoršej žaloby. Dôvodila, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Výška žiadaného zadosťučinenia odôvodňoval skutočnosťou, že žalovaný sa na nej obohatil o sumu 566,48 Eur a pre použitie neprijateľnej zmluvnej podmienky požadoval 300,- Eur.
3. Žaloba bola žalovanému doručená na vyjadrenie 17.6.2020. V podaní z 2.7.2020 uviedol, že žalobu je potrebné ako neopodstatnenú zamietnuť. Priznanie žalobkyňou požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Cieľom primeraného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Prezentoval, že rešpektuje rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 7Csp/14/2018 a má za to, že tento rozsudok má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej i generálnej prevencie. Poukázal ďalej na čl. 2 a čl. 5 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v

tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak, teda bolo by tomu tak napríklad, ak by žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprímerane prísne. Ďalej poukázal na to, že je potrebné brať do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom súhlasila s obsahom zmluvy a bola oboznámená aj so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Za spornú považoval žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia, ktorú podľa neho žalobkyňa nijako relevantne neodôvodnila. Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia podľa žalovaného trestá a súčasne pôsobí preventívne, avšak táto funkcia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť nielen na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade podľa žalovaného nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu a v danom prípade bolo žalobkyňi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto jej nie je čo kompenzovať. Navrhované finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Prezentované názory odôvodňoval aj právnymi názormi obsiahnutými v rozsudkoch Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 652/2001, zo dňa 18.09.2002, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 a sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, ako aj odbornými komentármi z prostredia českej právnej vedy.

4. Žalobkyňa v podaní zo 6.7.2020 svoju argumentáciu doplnila v podstatnom uvádzajúc, že spotrebiteľské právo je právom opozície, ktoré sa vytvorilo na okraji a proti určitému zaužívanému poriadku, ako reakcia najmä proti autonómii vôle a právnemu individualizmu. Platí v ňom princíp kumulácie ochrany spotrebiteľa a jednotlivé úpravy ochrany spotrebiteľa sa aplikujú vedľa seba a nezávisle na sebe. Ak prichádza do úvahy použitie viacerých právnych úprav na ochranu spotrebiteľa, tieto sa nevyklúčujú sa a je ich možné využiť vedľa seba. Ak spotrebiteľ uskutočňuje právny úkon v dôvere v určitý, druhou stranou prezentovaný stav, musí byť chránený. Ak obchodník dôveru zneužije, využívajúc spotrebiteľove „slabé“ danosti a stránky, či už oblasti sociálnej, vzdelanostnej, mentálnej, atď., má za to niesť zodpovednosť a na to slúži aj inštitút poskytnutia finančného zadosťučinenia. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškozujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiaceho sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Ustanovenie § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. má tzv. relatívne neurčitú hypotézu, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že platné znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo aj len spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Po 9.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia ide o osobitnú právnu úpravu, ktorá nijako neobmedzuje obchodníka, aby svoje zákonné nároky mohol uplatniť voči spotrebiteľovi riadne a včas a ak tak nerobí, nedáva súdu kompetenciu, poskytnúť obchodníkovi, ktorý svoje práva nevyužije ochranu, ako keby to bol on, kto je slabšou stranou a nepriznať spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie, alebo ho extrémne znižovať, ak všetky zákonné podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľ splnil, ako je tomu v súdnej veci, poukazujúc napr. na to, že ani spotrebiteľ nespĺnil všetky svoje povinnosti. Rozsah porušenia spotrebiteľského práva je v súdnej veci definovaný rozsudkom vydaným v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 7Csp/14/2018, zo dňa 27.2.2019 a jeho odôvodnením, ktoré sú hmotnoprávnu

podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako z podmienky záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie ani rozširovať ani zužovať, a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške primerané finančné zadosťučinenie. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je podľa neho výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške finančného zadosťučinenia vychádzať. Poukazoval na to, že v rozhodovacej praxi prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali finančné zadosťučinenie práve vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená, pretože zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadosťučinením, len ako s jej doplnkom, alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna.

5. S poukazom na § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého pojednávanie v spotrebiteľských sporoch nie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- Eur konajúci súd spor prerokoval bez nariadenia pojednávania, keďže žalovaná pohľadávka uvedenú sumu nepresahovala a zabezpečené dôkazy súd vzhliadol pre svoje rozhodnutie za postačujúce. Ako podklad pre svoje rozhodnutie vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa hlavne s rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 7Csp/14/2018 z 27.2.2019 a ostatným obsahom spisu, pričom vo veci zistil nasledovný skutkový stav.

6. Z rozsudku tunajšieho súdu č. k. 7Csp/14/2018-129 z 27.2.2019 bolo zistené, že v tomto konaní bola žalobkyňa úspešná čo do nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 566,48 Eur ako aj čo do nároku na určenie, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX z 27.5.2011 uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode č. 11 v znení: Dlížnik uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške a na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu aj výšky tak, ako je to uvedené v zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná. Označeným rozsudkom súd právoplatne vyhovel žalobe vychádzajúc z právneho názoru o neprijateľnosti uvedeného bodu Všeobecných podmienok poskytnutia úveru podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tým jeho neplatnosti podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka.

7. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 250/2007 Z. z.“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa sa môže spotrebiteľ proti porušiteľovi domáhať na súde ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi tiež domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

9. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že spotrebiteľovi prináleží právo požadovať primerané finančné zadosťučinenie len vtedy, ak úspešne uplatní svoje právo na súde, v konaní o ktorom preukáže, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo osobitný predpis.

10. Žalobkyňa relevantným spôsobom preukázala porušenie zákonnej povinnosti žalovaného poskytnúť spotrebiteľský úver bez neprijateľných a teda neplatných zmluvných podmienok a od spotrebiteľa nevyžadovať tú časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá

nárok. Z obsahu právoplatného rozsudku č. k. 7Csp/14/2018 z 27.2.2019 vyplýva, že toto namietané porušenie bolo spôsobilé privodiť jej ujmu a k tejto ujme aj došlo tým, že žalovanému bola vyplatená čiastka presahujúca nárok žalovaného voči žalobkyni a že nápravu tejto situácie žalobkyňa žiadala až v ňou iniciovanom súdnom konaní. Žalobkyňa v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7Csp/14/2018 teda úspešne uplatnila porušenie práva spotrebiteľa, a preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jej práva nesie zodpovednosť. Vo veci 7Csp/14/2018 súd konštatoval, že dojednanie o administratívnom poplatku za zmluvu o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalovaný teda použil neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve voči žalobkyni hoci mal zákonnú povinnosť sa takéhoto konania zdržať (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľky, jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobkyne dôvodná.

11. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby bola spotrebiteľovi privedená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi na súde, čo v danom prípade splnené bolo. Argumentácia žalovaného o splnení jeho poučovacej povinnosti voči spotrebiteľovi pri vzniku záväzkového vzťahu so žalobkyňou a jej údajná ľahostajnosť pri podpisovaní spotrebiteľskej zmluvy nemá žiaden právne relevantný dopad na záver súdu, že sa žalovaný voči žalobkyni dopustil porušenia jej práva na poskytnutie úveru bez neprijateľných zmluvných podmienok a že v priebehu ich zmluvného vzťahu od žalobkyne vyžadoval plnenie odôvodňované takýmito neplatnými zmluvnými podmienkami, ktoré bolo následne kvalifikované ako bezdôvodné obohatenie. Žalobkyni bola totiž žalovaným predložená k podpisu formulárová zmluva, pri ktorej bola vylúčená možnosť akokoľvek upravovania jej podmienok formulovaných výlučne žalovaným a v jeho prospech.

12. Primerané zadosťučinenie sa podľa názoru súdu skladá z náhrady morálnej ujmy a výdavkov spojených s reparáciou navodeného stavu, ako aj zo satisfakcie za stav, ktorý žalobkyňa musela trpieť. Za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať každé obmedzenie spotrebiteľovho komfortu, všetko čo mu berie čas a kľud. Pre priznanie peňažného zadosťučinenia nie sú stanovené žiadne špeciálne podmienky. Základom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je primeranosť a súd ho určuje na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná subjektívne. Ochrana spotrebiteľa však nesmie pri aplikácii práva proti nekalej súťaži, alebo neférovým praktikám dodávateľa, dominovať nad ochranou súťažiteľa. Aj keď je spotrebiteľ slabšou stranou v spore a zákonodarca mu poskytuje zvýšenú ochranu, nič sa nemení na tom, že ako žalobca, ktorý je dokonca zastúpený právnym zástupcom, má povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť (obdobne rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/83/2017 zo 16.4.2018).

13. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané žalobkyni priznať finančné zadosťučinenie vo výške 250,- Eur. Pri stanovovaní výšky súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný použil neprijateľnú podmienku napriek predchádzajúcim rozhodnutiam súdov Slovenskej republiky, ktoré vyhlasovali túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Tým, že žalovaný požadoval od žalobkyne zaplatenie aj tej časti nároku, ktorý vyplýval z neprijateľnej zmluvnej podmienky a táto sa až následne súdnou cestou domohla vrátenia tejto časti titulom bezdôvodného obohatenia, žalovaný u žalobkyne nepochybne vyvolal stav neistoty a určitý diskomfort, ktorý bola nútená strpieť. Žalobkyňa však v podanej žalobe neprodukovala a ani nepreukazovala žiadne tvrdenia o konkrétnych dôsledkoch, ktoré malo protiprávne konanie žalovaného na jej postavenie, na jej psychický či fyzický stav vyvolaný predchádzajúcim súdnym konaním a ani ako inak ju takéto súdne konanie poškodilo, teda skutočností,

ktoré by mohol súd osobitne zohľadniť aj pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy. Z predloženého rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 7Csp/14/2018-129 z 27.2.2019 jednoznačne vyplýva, že žalovaný porušil svoje povinnosti voči žalobkyni, ktoré vyplývajú z právneho poriadku, v dôsledku čoho bola žalobkyňa nútená domáhať sa svojich práv prostredníctvom súdu. Súd však nemohol ignorovať výsledok označeného súdneho konania, ktoré celkovo skončilo vyššie označeným rozsudkom, tak že žalovanému bola uložená aj povinnosť na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom uplatnenom rozsahu, čím došlo aj k reparácii nepriaznivých majetkových dôsledkov protiprávneho konania žalovaného. Žalobkyni bola rovnako prisúdená plná reparácia nákladov tohto súdneho konania. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa voči spotrebiteľovi dopustil. V tejto súvislosti však súd poukazuje na opakované prípady priznania takýchto nárokov spotrebiteľom (a tým sankcionovania žalovaného) za použitie neprijateľnej zmluvnej podmienky (pozri napr. rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 7Csp/12/2018 z 12.9.2018 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/51/2018-80 z 28.1.2019 a mnohé ďalšie). Zároveň bolo potrebné prihliadať na to, aby priznanie finančného zadosťučinenia nebolo len nástrojom bezdôvodného majetkového obohacovania žalobkyne. V tomto smere súd neakceptuje úplne právne úvahy žalobkyne v jej podaní zo 6.7.2020 vychádzajúce z časti judikatúry, na ktorú poukazuje, v tom smere, že jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku v zmysle ustálenej výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo v predchádzajúcom konaní žalobkyni priznané. Na náhradu takéhoto bezdôvodného obohatenia totiž žalovaná už bola právoplatne zviazaná. Finančné zadosťučinenie je však nárok, ktorý je priznávaný navyše, pre primeranosť nároku ktorého súd má umožnené aplikovať voľnú úvahu, obmedzená v tom smere, že nemôže byť arbitrárna. Priznaná výška finančného zadosťučinenia teda musí byť logicky zdôvodniteľná.

14. Súd je po zhodnotení všetkých uvedených okolností toho názoru, že suma 250,- Eur ako finančné zadosťučinenie je pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobkyne ako spotrebiteľky primeraná a popri judikovanej povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 7Csp/14/2018 z 27.2.2019 spolu so zaplatením náhrad trov konania sankcionuje žalovaného dostatočne, čím svojím účinkom prispieva aj k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdenej veci priznaná suma 250,- Eur podľa názoru súdu zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj primeranú sankčnú povahu, vedúcu žalovaného k upusteniu od obdobného konania v budúcnosti.

15. Podľa ustanovenia § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. Podľa ustanovenia § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa bola vo veci úspešná v celom rozsahu, pretože v prípadoch, keď rozhodnutie závisí od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, možno za plný úspech považovať aj rozhodnutie, ktorým bol uznaný základ nároku, ale bola priznaná nižšia suma ako žalobca žiadal (podobne ako to ustanovoval predtým účinný § 142 ods. 3 OSP). V takomto prípade má žalobkyňa právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak pri určovaní výšky trov konania sa musí vychádzať len z prisúdenej sumy.

18. O výške trov konania žalobcu rozhodne súd v súlade s ustanovením § 262 odsek 2 C.s.p. samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.